

Nieuwsbrief 2020

Wat waren we blij dat we 15 juni weer naar Normandië konden afreizen. In de zeventien jaar dat we in Normandië vertoeven was er nog nooit zo'n lange periode van afwezigheid. De Franse burens belden direct de eerste week van de lockdown met de vraag of ze iets voor ons konden doen. Dat voelde goed, ook als ze alleen maar af en toe een rondje om het huis zouden lopen en de nieuw geplante rozen in de gaten zouden houden. De tuinman zou het gras bijhouden. Na een paar maanden beseften we dat de volle vuilniscontainer al maanden onder het afdak stond en dan is het fijn dat je burens hebt.

De post in de 'box de lettres' gaf ons inzicht hoe de 1e coronaperiode in Le Bourg Dun tot dan toe verlopen was. Philippe, de burgemeester, had in het dorp per straat een buurtwacht aangesteld die contacten onderhield met de bewoners. Iedere dag werden de ouderen bezocht, werden boodschappen gedaan en kwamen 'infirmières' langs om medische handelingen te verrichten. Alles was strak geregeld, je mocht je maar 500 meter buiten je huis begeven want Macron had in maart immers aangegeven dat het oorlog was!!

Het voordeel was dat Philippe zijn aandacht kon gaan richten op de situatie ná de lockdown. Zijn muzikale hart was echt tekort gedaan in deze periode en hij belde muzikanten uit zijn netwerk. En jawel... hij wist Thomas Dutronc, één van de bekendste gitaristen uit Frankrijk te strikken. Zo zaten we 14 juli op een uitverkocht mini festival in Le Bourg Dun, een primeur in de omgeving, met mondkapjes dat wel, te genieten van avondzon en andere geneugten des levens. Voor onze dochters ging de vergelijking op met de door hun gemiste zomerfestivals: strobalen als zitplaats, diverse optredens, diverse foodtentjes en rijen bij het toilet!

De strobalen, de ouderwetse rechthoekige omwikkeld met touw, kwamen niet van het land vóór ons huis. Deze 100 hectare tarwe werd met een New Holland combine geoogst en vervolgens tot mooie rollen verwerkt. Leuk dat we het hele proces zo vanaf ons terras konden volgen. Deze grote landbouwmachines moet je onderweg niet tegenkomen; de dorpswegen zijn daar niet op berekend. Vooral in de bebouwde kom jagen deze brede machines iedere auto de stoep op. Laatst moest ik een stuk achteruitrijden op een smal weggetje toen er zo'n gevaarte op me af kwam. Ik reed daarna een halve kilometer verder en moest weer terug voor een vuilniswagen. Toen ik voor de derde keer achteruit moest rijden, heb ik daarna flink gas gegeven om bij de volgende uitwijkstrook te komen.

Deze coronazomer hebben we veel gefietst. We hadden het plan de 'Avenue Vert Paris-London' te fietsen. Maar ja, de fiets meenemen met de trein naar Parijs was niet mogelijk en in Engeland 14 dagen in quarantaine te moeten gaan, was natuurlijk ook niet aantrekkelijk. We hebben veel dagtochten gemaakt en met de elektrische fiets kom je een heel

eind! Behalve wielrenners, zie je weinig Fransen op de fiets, dus dit was voor ons echt een bezigheid om jezelf coronaproef te maken en.. wat hebben we veel moois gezien onderweg.

Het leuke van het gastenboek is dat gasten dingen ontdekken waar wij nog niet van op de hoogte waren. Zo wisten we niet dat 'Veloroute du Lin', een fietspad over een oud spoor, een vervolg heeft van Bosville naar Fécamp.

Ook rondom huis was er weer vertier. Op een ochtend hoorde ik Philippe heel hard roepen "Courir!!" Ik zag zijn zeer jonge, zwaarlijvige knecht de heuvel afrennen door het graanveld. Ik riep Kiek, we zagen een kudde koeien dwars door het graanveld rennen. "Ohh jee, een op hol geslagen kudde". Kiek is op zijn sloffen naar de weg gerend, liep de inmiddels de bezwete knecht voorbij en is voorbij de kudde gerend richting de doorgaande drukke weg. Ondertussen was langs een ander bovenweggetje de oudste knecht van 64 ook richting de weg gerend. Philippe hoorde ik al schreeuwend en tierend de

heuvel afkomen, waarschijnlijk nadat hij het hek eerst had afgesloten. Ik bood hem een fiets aan maar dat hoefde niet meer, omdat hij zag dat Kiek en de oude knecht de weg hadden bereikt en de auto's konden waarschuwen. De oude knarren van 62 en 64 hadden de klus geklaard!! Over de koeien maakte Philip zich niet zo druk, die renden over de weg naar zijn nabijgelegen boerderij, hun thuishaven. Maar stel je voor dat loslopende koeien van de burgemeester een dodelijk ongeluk zouden veroorzaken!!

Je kan het maar druk hebben als burgemeester, de ene dag moet je koeien vangen en de volgende dag moet je in gesprek met de bakker die zijn winkel sluit omdat de oven het heeft begeven en hij geen geld heeft gereserveerd voor een nieuwe. De bakkerij met woonhuis en de epicerie met brasserie zijn eigendom van de gemeente en de uitbaters mogen dit voor slechts €450,- per maand huren omdat de gemeente er alles aangelegen is, het dorp leefbaar te houden. Echter de inventaris moet men zelf financieren. Zo hoorde we dat onze vroegere buurman in Angiens een inventaris had gekocht voor een jong stel die daar de bakkerij wilde opstarten. Op je oude dag een broodje om de hoek kunnen halen was voor hem eerste prioriteit.

Stilletjes denken we dat de concurrentie van een hele goede bakker uit de omgeving te groot is voor dit altijd ruziënde bakkersstel. De uitbater van de epicerie is meteen in dit ontstane gat gesprongen en laat nu brood door deze voortreffelijke bakker aanleveren. Gelukkig heeft de epicerie nu méér dan alleen

stokbrood, het brood dat de Fransen gebruiken om bij de soep te eten of uit het vuistje met een stukje kaas. Dat Nederlanders tweemaal per dag alleen brood eten met boter en beleg vinden ze maar vreemd.

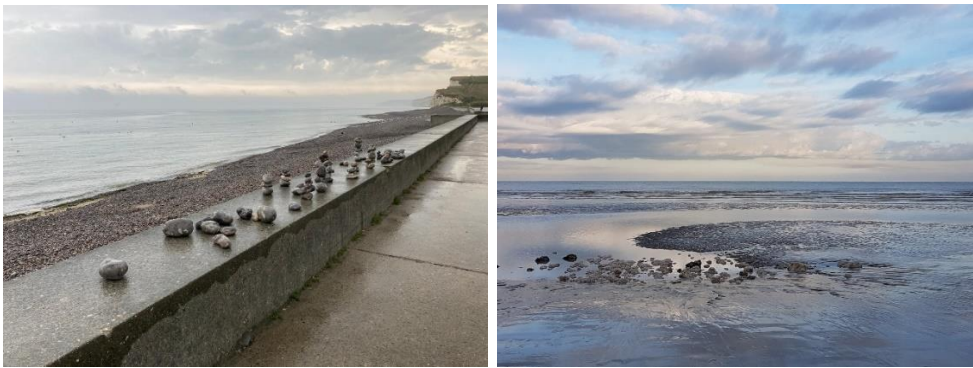
De restauratie van de kerk, het gemeentehuis en het gezondheidscentrum in het oude schoolgebouw zijn voltooid. Philippe lijkt er altijd in te slagen alle subsidiepotjes te kraken. En.....hij heeft het voordeel dat er binnen zijn kleine dorp drie families wonen die de gemeentekas regelmatig spekken. Zo heeft de familie Dumas, van het bekende merk 'Hermès', een landgoed in ons dorp, woont er een zoon van oud president Valéry Giscard d'Estaing en ook de directeur van het grootste ziekenhuis in Parijs heeft een buitenverblijf in Le Bourg Dun. Ieder jaar financiert de familie Dumas een groot internationaal festival aan de kust en Louis Giscard d'Estaing doet veel op cultureel gebied. Vorig jaar viel ons op dat op het landgoed van Hermès veel renovaties plaatsvonden. We zeiden gekscherend tegen elkaar "Als de pleuris echt uitbreekt zal de hele familie vanuit Parijs naar Normandië trekken". En.....jawel, veel Parijzenaren zijn dit voorjaar naar hun buitenverblijf gegaan om van daaruit te werken. De keuze is dan ook snel gemaakt: wonen en werken in een krap appartement van 60 m² of een landgoed van 4 hectare en eenmaal per week met de trein naar Parijs. De prijzen van de huizen in Normandië schieten omhoog!

Zo verblijven onze Parijse overburen nu permanent in hun chaumière 'Le pré de Saint Pierre' en hebben we nu meermaals contact. Leuk om de geschiedenis van hun familiehuis te horen. Zo viel ons oog op een ingemetseld beeld in de buitenmuur. Het blijkt de heilige Saint Pierre te zijn die hun huis bescherming moet bieden. We wonen in de vallei van de Dun en in 1999 was er een overstroming die de chaumière in één keer onder water zette. De vrouw des

huizen bleef angstig en toen heeft haar man een beeld van de heilige Pierre laten maken. Daar er kleinkinderen aanwezig waren bij deze overstroming, moest het beeld een vriendelijk heilige zijn en heeft hij een brede glimlach om zijn mond gekregen!

Ondanks dat er nu meer Parijzenaren zich definitief vestigen blijft de stilte in onze omgeving intens. We horen nog steeds de uilen, fazanten en kikkers en zien herten in de tuin en vossen op het veld. Daar worden we ieder keer weer stil van. Nog een tip van onze dochter: Kies geen tune van vogelgeluiden als wekker op je telefoon want in Le Bourg Dun word je dan vroeg gewekt door echte vogels!!

Begin september waren we voor het laatst in Le Bourg Dun en hadden toen al het gevoel dat het voorlopig wel eens de laatste keer zou zijn. We hebben toen alle tuinspullen opgeruimd en de waterleiding afgesloten en een paar weken later kreeg Normandië code geel. Toch gaan we ervan uit dat we volgend voorjaar weer kunnen genieten van onze heerlijke plek en jullie ons huis weer kunnen huren. Informatie kun je vinden op www.AccompanyMedia.nl/normandie.

Ken jij mantelzorgers of andere mensen die echt een weekje rust nodig hebben, kijk dan naar de Nieuwsbrief op de site onder het kopje 'Speciale Nieuwsbrief'.

Foto's zijn o.a. gemaakt door Anda Poortman, Fam. Kiekebos en Ineke Kielstra.

Droge zomer, geen groen gras!